

„Novi Čas“ izhaja:
ob četrtkih popoldne.

Rokopisi naj se pošiljajo [do srede
zjutraj na uredništvo v Gosposki
— ulici št. 6, drugo dvorišče. —

Odgovorni urednik: Anton Šinigoj.

Tiska „Narodna Tiskarna“ v Gorici.

NOVI ČAS

„Novi Čas“ stane:

za celo leto 4 K
„ Nemčijo 5 „
„ ostale dežele 6 „
„ posamezne šte. 10 vin.

Oglasi po dogovoru.

Upravništvo je v Gosposki ulici št. 6

„ drugo dvorišče.

Lastnik: Konsorcij »Novega Časa« v Gorici.

Cesarjevo pismo avstrijskim narodom.

Njegovo c. in kr. apostolsko Veličanstvo je dne 5. febr. najmilostnejše izdalo sledeče Najvišje lastnoročno pismo:

Ljubi grof Stürgkh!

Ozirajoč se na polletno dobo, v kateri stojimo v po sovražnih namenih naših nasprotnikov nam vsiljenem boju, se spominjam s hvaležnim srcem razveseljive požrtvovalnosti, ki so jo dokazali Moji zvesti narodi v tem težavnem času.

Preveti z dostojnim, resnim zaupanjem so pokazali, da so popolnoma kos velikim zahtevam sedanjega časa, iznova so sijajno dokazali svoje stare izkazane državljanske čednosti, ker so s plemenito radovoljnostjo poslali pod zastave svoje sinove, res se s smelostjo prilagodili potrebščinam vojne dobe in ker požrtvovalno skrbje za žrtve vojske.

Ta dobrodejna izkušnja ojačuje Moje prepričanje, ki je v zaupanju na junaške čine zopet slavno preizkušene vrlosti Moje obrambne sile trdno utemeljeno.

Pod vodstvom Moje vlade, ki se v stremljenju, da se vse moči postavijo v službo nam vsem skupnega smotra, prej ko slej vjema z Mojo ogrsko vlado, bo prebivalstvo tudi nadalje s premoženjem in s krvjo trdno stalo na strani ljubljene domovine. Prepričan sem, da boste po končani vojski, katere težka bremena ste z veseljem odločili, da jih prenašate do konca, v s pomočjo Vsemogočnega pribojenem miru poplačani za vse težave, trpljenja in nevarnosti zvesto in vztrajno izvojevanega boja.

Naročam Vam, da to z izrazom Mojeja najtoplejšega priznanja in Moje zahvale naznanite prebivalstvu.

Dunaj, 4. februarja 1915.

Franc Jožef I. r.

Stürgkh I. r.

Naši poslanci v važnem trenutku.

Dne 4. t. m. se je zbrala v Ljubljani parlamentarna komisija hrvaško-slovenskih poslancev. Seji je predsedoval načelnik Hrvaško-slovenskega kluba dr. Korošec. Razpravljali so o važnih vprašanjih, ki se tičejo našega narodnega, političnega in gospodarskega položaja.

Poleg načelnika dr. Korošca so bili navzoči državni poslanci: Dr. Dulibič, dr. Krek, Fon, dr. Šusteršič in Grafenauer. O seji se je izdalo to-le poročilo:

Najprej je poročal načelnik dr. Korošec o političnem položaju in raznih posredovanjih pri osrednji vladi. Nato je parlamentarna komisija Hrvatsko-slovenskega kluba obširno razpravljala o sedanjih političnih razmerah v monarhiji s posebnim ozirom na hrvaško-slovenski narod. Dolgotrajne debate so se udeležili vsi člani parlamentarne komisije. Napravili so se važni sklepi, med drugimi tudi glede na cenzuro in nove davke. Sklepi se svoječasno objavijo. Splošno se je obžalovalo, da se vsaj za par dni ne skliče državnega zbora, da bi ljudski zastopniki, ki stoje na politično najbolj ogroženi točki monarhije, v tem za monarhijo in razvoj hrvaško-slovenskega naroda odločilnem času povedali svoje mnenje.

Nato se je zelo natančno razpravljalo o gospodarskih težnjah posameznih pokrajin, ki so zastopane v Hrvaško-slovenskem klubu.

Glede na aprovizacijo (preskrbo z živil) civilnega prebivalstva se je poudarjalo, da se je dualizem skazal v tem oziru kot najnevarnejša ovira. Vojaška uprava ima možnost, da enotno nastopa glede rekvizicije živil v obeh državnih polovljah, dočim nima naša državna polovica nobenih pravic, da bi za svoje civilno prebivalstvo rekvirirala živila na Ogrskem. Navajali so se slučaj, da se je zadnje čase na Ogrskem za naše prebivalstvo kupljeno žito rekviriralo, in sicer tako, da so dotične naše tvrdke imele pri tem občutno škodo. V sled teh razmer so vse dosežane vladne naredbe ostale brez vsakega haska. Tudi »Družba za nakup in rekvizicijo živil«, ki bi imela delokrog samo v naši polovici, bi nikdar ne dosegla svojega namena in zato so se vsi zastopniki hrvaško-slovenskega ljudstva v parlamentarni komisiji izrekli, da naj vojaška uprava svoja na Ogrskem rekvirirana živila oddaja tudi za civilno prebivalstvo tostranske državne polovice. Obžaluje se posebno, da ne vidimo nikake konsumne statistike. Nujno se nasvetuje, naj vlada takoj izda tarifarne odredbe, s katerimi se bo preprečilo do zdaj marsikje poskušano oškodovanje prebivalstva od strani mlinarjev. Za aprovizacijo Primorske in Dalmacije se je zelo občutno skazala pomanjkljivost prometnih sredstev. Dalmacija, ki potrebuje približno 1 milijon stotov žita na leto, je malodane popolnoma odrezana od drugega sveta.

Glede na vojaške dajatve se je izražala želja, da se glede oprostitve za gospodarstvo nujno potrebnih moških oseb postopa tako, kakor na Ogrskem, kjer se take osebe oproščajo vojaške službe. Nasvetuje se, naj se pred vsem za gradnjo cest in za razne druge vojaške potrebe porabljajo vojni ujetniki in se tako ohranijo poljedelstvu in vinogradništvu neobhodno potrebne delavske moči. Vojni ujetniki bi se dali tudi uspešno uporabiti pri različnih melioracijskih podjetjih.

Naročilo se je predsedstvu, da naj posreduje za nabavo modre galice, oziroma perocida.

Obžalovalo se je, da je poljedelski minister dobavo vina za vojaštvo, katerega ima Ogrska dve tretjini, mi pa samo eno tretjino dobaviti, izročil neki dunajski tvrdki, ne pa naravnost producentom na veliko škodo zlasti vinarskega združenstva. (O p. uredništva: Vojno ministerstvo je rabilo za vojaštvo velike množine vina. Ker je vojaška uprava hotela, da imej od tega dobiček kmet, se je obrnila na poljedelsko ministerstvo, naj stopi v stik s kmečkimi vinorejskimi zadrugami, ki naj dobavijo vino!

Načelnstvu se je tudi naročilo, da z ozirom na mnogobrojne pritožbe kmečkemu ljudstvu posreduje, da se takoj izdajo izvršilni predpisi k že objavljeni vladni naredbi, s katero se je določilo, da se doslej najete živali in vozovi odkupijo.

Parlamentarna komisija bo v kratkem zopet nadaljevala svoja posvetovanja.

Oderuštvo na debelo.

O ljudeh, ki celo sedanji težki položaj izkoriščajo v svoje dobičke, piše »Slovenec« 9. t. m. pod naslovom »Zopet nekaj o sladkorju«. Tam pravi:

»Ljudstvu se je priporočalo, naj si mesto z drago mastjo pripravlja jedila s sladkorjem. Lep nasvet, kajti sladkor je zelo redilen, a ima to slabo lastnost, da je silno drag. Tudi to je znano, da ravno mi pridelujemo in izvažamo največ sladkorja. V Švici prodajajo naš sladkor po 33 vinarjev 1 kg, koliko pa je treba dati pri nas doma za 1 kg, vé vsaka gospodinja. Ker svojega sladkorja sedaj ne moremo izvažati, je bila res primerna misel, da bo ta ogromna množina doma cena znižala in tako bi sladkor postal res cenovno in vsakdanje živilo za najširše ljudske sloje. Pa pri nas grede stvari navadno ravno narobe, kakor pa kaže naravna pot. Naj tudi naši ljudje slišijo, kaj pod zgorajšnjim naslovom piše znani koroški poslanec dr. Steinwender:

Graška »Tagespost« je prinesla kratek članek o oderuškem draženju sladkorja. Vsa javnost ga je odobraval in stal je ponatisnjen v več listih. Naravno je, da je prišel tudi na ušesa gospodom pri sladkornem kartelu, in ker so gospodje Schöcker, Müller von Aichholz, Skene Stummer, Thurn-Taxis in Clam-Martinić po svojem socialnem stališču dolžni do gotove mere občutljivosti, zato je sladkorni kartel sklical sejo. Cen niso znižali, kajtko se bo odpovedal ekstra-dobičku,

ki bo. — če bodo cene celo leto enake, — pri konzumu monarhije 6 milijonov meterskih stotov, znašal nad 25 milijonov kron in bo zvišal dobiček kar za še enkrat več kakor v rednih časih. Toda gospodje so milostno blagovolili podati obvezno izjavo, da za cel čas vojske ne bodo več zvišali cen.

Mi pa nismo več tako skromni, da bi se zadovoljili s to izjavo, ampak zahtevamo, da se cene znižajo na ono višino, kakor so jo imele koncem julija in pričakujemo, da bodo trgovske zbornice in druge gospodarske organizacije nastopile za to zahtevo z vso odločnostjo. Je res, da imajo gospodje v sladkornem kartelu velik vpliv, pa končno pomenjajo milijoni domačih gospodarstev, ki se jih dene v kontribucijo, tudi še nekaj. Vojsko vendar vodijo milijoni, ne pa par tucatov še tako rafiniranih rafinerjev (čistilcev sladkorja).

Vlada pa ima celo vrsto sredstev, da te gospode napravi majhne. Vlada lahko na podlagi pol leta stare cesarske naredbje zniža cene; drugič lahko zniža carino za povisek čen in tretjič lahko izvoz v Švico kar naravnost prepove, ker se izvozni sladkor lahko pošilja Francozom ali pa za sladkorni izvoz ne da na razpolago nobenih vagonov, ki jih že tako in tako drugje nujno rabi. Kjer je volja, tam je tudi pot, in tu jih imamo pa kar tri. Ljudstvu pa rečemo: ali se zgani, ali pa molči in plačuj.

Pri tej priliki še besedo o cenah železa. Ko je mestno železarno v Rokicanu uklonil, je železni kartel cene železu po kraju dobave zvišal za 1 do 3 in pol krone in naložil ljudstvu vojni davek, ki znaša milijone in tisočerm obratom otežuje obstoj. Kar velja o sladkorju, velja tudi za železo in za železo še morda bolj radi vojaških dobav. Za danes se odpovemo nadaljnim izvajanjem in hočemo čakati, kaj se bo zgodilo. Samo eno opombo še h koncu: Niti navaden osel si ne pusti brez odpora vleči kožo čez ušesa.

Prošnja za mir.

Ena želja, ena molitev se je prejšnjo nedeljo vzdigovala proti nebu tako veličastno in mogočno, kakor sedanji rodovi tega ne pomnijo še. V višinah bi morali stati, od koder bi gledali na vso Evropo, da bi videli vse tiste milijone, ki so prejšnjo nedeljo prihajali v svetišča ter v njih klečali pred Kristusom, pred Knezom miru proseči ga: Gospod, daj nam mir!

Želja po miru, prihajajoča iz srčnih globin glavarja katoliške cerkve zajemlje vedno bolj srca vseh. Če beremo po časopisih pisma vojakov izvené njih besede skoraj vedno v tiho željo, da bi bilo vojske kmalu konec. Njih srce želi zopet biti sredi dragih svojcev doma in hrepeni radi tega po miru. Isto željo vidiš povsod doma, celo pri onih, ki so katerega svojih dragih radi vojske izgubili. Prebridko jim je pri srcu, da bi enako trpljenje privoščili tudi drugim. In dase zase ne upajo več presrečnega svidenja z drago osebo, ki je umrla daleč v tujini, vendar iskreno želijo, da bi svidenje bilo naklonjeno vsaj drugim. In zato prosijo miru.

Sv. Oče ve, kako strašna nesreča je vojska. Tu se vničuje rodbinska sreča; tu se ruši in razdira vse, kar je človek s tolikim trdom le počasi mogel vstvariti in sezidati. V nič gredó polja, poslopja, najlepša dela človeškega uma. Kar je človek s svojo razumnostjo iznašel, vse vporablja, da vničuje sadove človeškega truda in pobija celo ljudi same. Ali je res za to človek na svetu?

Zato molitev za mir. Nekaj čudnega je z vojsko! Vojska je delo človeka. Njegove strasti: zavist, ker se drugim dobro godi; pohlep po drugih krajih, po bogastvu in po večji moči; sebičnost, ki drugim ne privoščiti ničesar; slavo-hlepje i. t. d., tu so prav gotovo vsaj na eni strani zadnji razlogi vsake vojske. Vojska je res delo človeka. Mir, pravi mir pa ni več delo človeka, ker pravega miru človek človeku, narod narodu ne more ne dati ne jamčiti. Podlaga pravega miru je ljubezen do Boga in do bližnjega. Gojitev te ljubezni pa vsebuje v človeku, ki je od mladega k slabemu nagnjen, neprestan boj proti zavisti, pohlepu, sebičnosti, napuhu, skratka proti strastem in grehu. Ta

boj pa ni mogoč brez milosti od zgoraj. Pravi resnični mir brez Boga ni mogoč! Vojske si narodi sami povzročajo, pravega miru pa si sami ne morejo dati!

Sedaj je jasno, zakaj poziva sv. Oče vesoljno Evropo, in celi svet, naj prosi Boga za mir. Le Bog more s svojo milostjo dati ljudem jasnega spoznanja, kako pogubne in usodne so strasti, ki človeka zavajajo v greh in porajajo vojske. To spoznanje je nujno potrebno; šele iz njega se morejo ljudje obrniti proti svojim strastem in k Bogu. To pa je začetek pravega miru. Prošnja za mir pomeni klic in poziv k pokori, k Bogu nazaj!

Spoznanje pa mora biti splošno, ne samo v srcu enega ali drugega, ampak prešiniti mora vse. Kdo pa naj more tako spoznanje dati kakor le Bog, ki vodi z enakako lahkoto pota in usodo posameznega človeka kakor pota in usodo vseh narodov in vsega človeštva? Zato molitev za mir! Toda ne samo en dan, nedeljo 7. t. m., ampak stalno in vedno naj se srca vseh obračajo s prošnjo za mir h Knezu miru, ki je rekel človeštvu: Svoj mir Vam zapustim, svoj mir Vam dam!

Naša krivda.

Posvetitev pres. Srcu J. je bila v Nemčiji 10. januarija. Po odredbi škofov so bili dnevi prej, od 7.—10., dnevi pokore. Povod k pokori so vzroki, navedeni v pastirskem listu vseh škofov, ki povdarjajo:

„... Kolikokrat smo se škofje iz potrebe svojega srca oglašali z glasno tožbo o pojemanju verskega in nravnega življenja! Zdaj je vojska spet dala veri njene pravice in potrdila človeštvu z ognjem in mečem božje zapovedi. Kako sramotno in poniževalno ravnanje, zaničevanje in sramotenje je morala vera javno prenašati — ne, prenašati smo mi v svoji šibkosti in plašljivosti! To je naša krivda, naša največja krivda!

Pri božji sodbi vojske so postale javne gotove pregrehe, ki razjedajo mozeg ljudstva, da ga v sili moči zapuste in se zgrudi. A z globokim sramočenjem moramo izpovedati: Pripustili smo, da so se ravno one pregrehe v pomembnem številu privlekle tudi med naše ljudstvo. Naša krivda, naša največja krivda!

Pokazalo se je v ti vojski, da ne more biti narod huje oškodovan, kakor v slučaju, če se mu spusti življenska žila vere. A žal, ta prizadevanja niso tudi nam povsem tuja. Neskrite moči so delale tudi pri nas za ločitev države od cerkve, za iztrebitev krščanskega duha in krščanskih načel iz mladinske vzgoje iz javnega in socialnega življenja, njih vzor je najvišja mera svobode tudi za najnevarnejše smeri časa, a najtesnejša omejitev za cerkev in njene verske odnošaje. Naša krivda, naša največja krivda!

Vojska je povabila pred svojo sodbo moderno, protikrščansko in brezversko kulturo duha in odkrila njeno ničvrednost, praznoto in nevzdržljivost, njeno krivičnost. A tudi v našo domovino je bila ta kultura že precej zanešana, povsem nekrščanska in nezdrava nadkultura (francoska) z njenimi zunanji izrodki in njeno notranjo gnilobo, z njenim surovim hlepom po denarju in vživanju, z njenim smešnim nadčloveštvom, z njenim brezčastnim posnemanjem tuje, kužne književnosti in umetnosti in tudi najnesramnejših izrastkov ženske mode. To je našega naroda in zato naša velika in največja krivda!...»

Tudi mi na Slovenskem potrkajmo se na prsa in recimo: grešili smo, naša krivda... Naj bi pa odslej naprej bilo bolje! Naj bi tudi nas Slovence ta šiba božja privedla nazaj k verskim načelom v zasebnem in javnem življenju!

Svetovna vojska.

Boji z Rusi.

Boji Avstrijev. Kakor poročajo listi, se bije na celi karpatski 170 km, dolgi črti srditi boji med Avstrijci in Rusi. A.

V Bukovini naši Ruse neprestano potiskajo nazaj. Poročilo z dne 9. t. m. se glasi: Naše čete so vzele včeraj mesto Gurahumora in zasledujejo sovražnika, ki pod poveljstvom generala Lavrentova beži proti Radavcu. Naši so velika industrijska podjetja dobili nepoškodovana. Rusi 1600 metrov dolgega predora Mesti—Canesti niso poškodovali. Včeraj so zato lahko zopet otvorili promet na progi Dornawatra—Kimpolung. Neka druga naša prodirajoča armadnaskupina zasleduje po zasedbi Szepot—Camerale in Seletina sovražnika, ki beži čez sedlo Plosk. Bukovinske deželne oblasti so se vrnile v Dorno—Watro. V po naših četah zopet osvojenih ozemljih že zopet poslujejo oblasti in orožništvo. — **O bojih v Karpatih** poročajo, da so naše čete severno od prelaza Dukle bile v boju z velikimi ruskimi silami; a so Ruse vrgle nazaj in so sedaj že severno od Dukle. V gozdnatih Karpatih so 8. t. m. naše čete po večdnevni bojih zasedle že kraje severno od prelaza Volovec. Vjeli so mnogo Rusov. — Na ostali fronti ni nič posebnega razun topniških bojev.

Največjo bitko v zgodovini imenujejo listi sedanje boje z Rusi. Pišejo namreč: Največja bitka, kar jih navaja zgodovina, divja sedaj med Vislo, Rawko in v Karpatih. Nemci so se le navidezno umaknili na črti Rawka—Bzura, da se ojačijo na drugi točki Visle, kjer imajo sedaj 10 svežih armadnih zborov in da sedaj lahko z vso silovitostjo napadajo. Istočasno prodirajo z vso silo avstro—ogrske čete in trije nemški armadni zbori in skušajo doseči dolino reke Stryj, kjer se bo najbrže vršila odločilna bitka.

Boji med Nemci in Rusi. Strašni so boji med Nemci in Rusi med Varšavo. V dokaz naj navedemo naslednja poročila sovražnih ali saj listov, ki Nemcem niso prijazni.

Milanski »Corriere della Sera« poroča o bojih pred Varšavo: Nemci so iz močvirnate doline reke Rawke napadli strelske järke pri Bolimowu in Borzymowu. Po najnovejših uradnih poročilih se je bojevalo na 17 km dolgi fronti sedem nemških divizij, katere je podpiralo 100 baterij. 150.000 vojakov je v dolžini 11.000 m napravilo naskok, katerega je okrepila še toča krogel iz 600 topov in sicer težke trdnjavske in poljske artiljerije. Že 26 januarja so pričeli Nemci napad na Borzymowa. Dne 28. januarja so potisnili naprej štiri pešpolke, katerim se je posrečilo osvojiti en ruski strelski jarek. Izgubili so ga, pa zopet pridobili. Od 1. februarja naprej je bil napad in protinapad vedno silnejši in vedno več čet se ga je udeleževalo, tako da je prvoten spopad dobil značaj velikanske bitke z vsemi njenimi strahotami.

Londonški listi pa poročajo iz Varšave, da so izvršili Nemci nov, silovit sunek proti postojankam, ki branijo mesto Varšavo. Bijejo se baje zdaj boji. Ob jasnem vremenu in ob ugodnem vetru čujejo v Varšavi gromenje topov. Ruska poročila še molče o stanju boja, a iz Varšave pošiljajo vedno v bojno črto rezerve. Pozornost vzbujajo veliko število kavalerijskih polkov, ki se pomikajo iz Varšave proti zahodu, medtem ko dozda v varšavskem ozemlju niso nastopali s kavalerijo. Zdi se, da je boj zelo krvav. Ponoči in podnevi namreč dohajajo vedno novi transporti ranjenecv v lazarete, ki so že popolnoma prenapolnjeni. Zadnje dni so opazovali nemške letalce nad Varšavo, ki so leteli visoko v zraku in ki so se omejevali na to, da so metali v mesto le poljske in ruske oklice. Kakor poročajo ruski begunci, so zgradili Nemci povsod za svojo bojno črto velike obrambne utrdbe. Cela dežela je podobna velikanski trdnjavi z nesštevilnimi utrdbami in strelskimi jarki. Nakopičili so velikanske množine najmodernejšega vojnega materiala. Z železnicami so zvezane vse strateško važne postojanke. Zelo veliko oklopnih vlakov in oklopnih avtomobilov so zbrali Nemci za bojno črto. — **Strašni bajonetni boji.** Nizozemski listi poročajo iz Peterburga, da zavzema boj ob Rawki in Bzuri obliko, ki se ne dá predstavljati. Neprestano se vrše bajonetni boji. Na tisoče jih pade. Na več mestih leže trupla kar na kupih. Ker traja bitka brez prestanka, je zelo težko pomagati ranjenim vojakom.

Boji na zapadu.

Obojestranska, francoska in nemška poročila poročajo o bojih, ki so sicer več ali manj srditi, ki pa se vrše le za posamezne strelske järke. Izgube so seveda v teh bojih velike. — **Velike francoske izgube.** Iz Švice poročajo, da imajo do konca januarja Francozi 450.000 mož mrtvih. Iz tega sledi, kako velikanske so francoske izgube, če prištetimo še boine, ranjene in vjete. — **Angleške izgube** znašajo do 4. febr. okrog 104.000 mož. Tako je izjavil angleški min. predsednik v zbornici poslancev. — Angleži nameravajo bale

svoje čete izkrcati na Holandskem in od tam napasti Nemce za hrbtom. Zato se Holandci oborožujejo, Nemci pa utrjujejo Antwerpen.

Na morju.

Nemška vlada je izjavila, da bo odslej v svojimi podmorskimi čolni potopila vsako ladjo, ki bi hotela na Angleško voziti živila. Zato svari nevtralne države, naj ne vozijo Angležem hrane. Angleži pa izjavljajo na drugi strani, da bodo Nemce izstradali. Angleški minister je dejal, da Anglija ne neha prej, predno ne bo Nemčija izstradana tako, da bo na kolenih prosila Angležev miru na milost in nemilost. Nemški podmorski čolni so potopili res že več angleških ladij. Boj, ki se razvije bo zelo zanimiv in tudi krut. Vsled delovanja nemških podmorskih čolnov je draginja na Angleškem že narastla. Od julija se je zvišala cena zmrznjenega mesa za 28, v provinci za 32%, kruh za 18%, ribe za 51%, sladkor za 69%, jajca za 62%, krompir za 22%. — Cena pšenice se je zvišala na 60 šilingov, kruha na 8 fenigov, mleko na 4 in en četrt feniga in premog na 34 šilingov. (Šiling približno 1.20 K.)

Neki francoski admiral je izjavil: Neobhodno je potrebno, da se Kanal (morje med Anglijo in Francijo) popolnoma očisti teh čolnov. Zadnji njihovi čini so zadostno dokazali, kako velika je drznost teh ladij. Edino sredstvo, ki bo v resnici pomagalo, je to, da se napade njih operacijsko oporišče Zeebrügge ali Brügg.

Politične vesti.

Princ Hohenlohe odšel iz Trsta.

V zadnji številki smo poročali, da je princ Hohenlohe imenovan za predsednika najvišjega računskega dvora na Dunaju, za njegovega naslednika pa bivši predsednik Koroške Fries—Skene. O princu Hohenlohe smo prinesli že pred par meseci lep članek izpod peresa drž. poslanca F. O. n. a. Več ko je tam o njem rečeno, tudi danes ne moremo reči. Naj pa navedemo, kaj je prinesel o princu Hohenlohe »Slovenec« z dne 8. t. m. Ta piše med drugim:

»Po desetih letih dela gre princ Hohenlohe iz Trsta. Trst in morje niso samo vrata v Avstrijo, ampak v malem obsegu cela Avstrija, drugo državno središče, polje, na katerem dela vsa Avstrija za svojo bodočnost in svoboden razvoj. Avstrijski oblastniki na jugu imajo le redkokdaj dolgo življenje, »rdeči princ« pa je živel nepričakovano dolgo. Danes ni mogoče obširneje pisati temu državniku v slovo, kar menda tudi kasneje ne bo potreba, vendar lahko poudarimo:

Princ Hohenlohe je bil globokoviden državnik in je pojmoval svojo nalogo tako, da je izvrševal življensko nalogo naše države: bil je pravičen in zato pravi avstrijski patriot na tistem nevarnem bregu, kamor se zaganjajo morski in drugi valovi od blizu in daleč. Naš narod ob morju svojih zakonitih zahtev sicer še vedno ni dosegel, vendar je bil princ Hohenlohe tisti, ki je v našem ljudstvu zopet prižgal in potrdil upanje, da bo prišlo do svoje pravice. Naše ljudstvo je hvaležno tudi za mrvico, ker ni vajueno velikih kosov, zato vrača že za mrvico velik kos srca in tako nam prejšnji tržaški namestnik ne pojde iz lepega in hvaležnega spomina. Imamo upanje, da ni politično mrtev; Avstrija ga bo še rabila drugje kakor pa med samimi številkami.«

Kako je v Italiji I

V Italiji je zelo živahno. Eno gibanje je za to, da Italija poseže z orožjem v boj, ki se bije po vsem svetu. Drugi pa agitirajo za to, da je Italija mirna. K tem slednjim spadajo v prvi vrsti katoličani in socialisti. Prih. teden se snide drž. zbor. Zdi se, da bo sedanja vlada odstopila. Bivši minister Giolitti agitira proti Salandri, sedanjemu min. predsedniku. Listi pišejo o tem: Živahne diskusije v ožjih krogih, po javnih lokalih in tudi listih izzivlje govornica, da se nemški veleposlanik Bülow ne pogaja s sedanjim ministerskim predsednikom Salandrom, ampak z Giolittijem, iz česar nam stopa pred oči možnost, da je ta znani italijanski politik in državnik — prihodnji mož, prihodnji načelnik italijanske vlade. Ko so že pred par tedni nastale govorice, da Giolitti izpodkopa Salandrom in da mu utegne tudi res slediti, se je to izpremembo tolmačilo v zmislu, da Italija ostane nevtralna in da ne poseže v sedanjo vojsko. Potemtakem bi bilo sklepati, da je Giolitti mož miru in lojalnega vedenja napram zaveznicima Avstro—Ogrski in Nemčiji. Do drugačnih domnev pa moramo priti, ko čitamo karakteristiko, ki jo podaja »Tribuna« o Giolittiju.

Giolitti je — pravi »Tribuna« — v vsem političnem delovanju vsikdar dokazal, kako se zna prilagajati menjajočim dejstvom. Od nekdanj je bil nasproten določnim formulam. S tistim optimizmom višjega reda, ki je prava esenca politične nadarjenosti, je vsikdar znal porabljal prilike, ki mu jih je nudila menjajoča se resničnost. Zato se zdi popolnoma izključeno, da bi se a priori trdno oprijel kake formule. — Po domače, po slovensko, bi se glasila ta karakteristika: Giolitti je mož, ki zna spretno obračati plašč po vetru momenta, in nekega lepega dne bi mogel — če bi prišel na krmilo — postati iz pristaša nevtralnosti mož — intervencije. Je pa med Italijanskimi politikami v resnici mož, ki odločno govori za to, naj Italija ne vtika prsta v sedanji ogenj. Senator Rolandi Ricci je te dni nujno opozarjal Italijane, da najvažnejši interesi Italije leže v Sredozemskem morju in zato da je Francija najnevarnejši konkurent Italijanov. Tako se križajo mnenja v Italiji. A kdo bi mogel reči, katera stran tehtnice političnega razpoloženja v Italiji bo končno težja.

Italija

je vpoklicala za 15. t. m. zopet več rezervistov in črnovojnikov. Mornarje l. 1891 se obdržali v službi.

Rumunija

je naročila v Italiji mnogo streliva za mesec april.

Izprememba v skupnem finančnem ministerstvu. Dosedanji skupni finančni minister dr. pl. Bilinski je odstopil in na njegovo mesto je prišel bivši ministerski predsednik dr. pl. Körber.

Enakopravnost italijanskega in angleškega jezika na Malti. Italijanski list poroča, da je angleška vlada izdala odlok, s katerim določa, da postane italijanski jezik na otoku Malti enakopraven angleškemu. Za vse službe je predpisan tudi izpit iz italijanščine. Znanje italijanskega jezika se zahteva od vsakega, ki hoče vstopiti na univerzo na Malti. Izdeluje se načrt; s katerim naj postane italijanščina enakopravna angleščini tudi na univerzi. Značilno, kako ločijo Angleži Italijane na svoje limanice.

Nabori za črnovojnike.

C. kr. namestništvo v Trstu je izdalo naslednji razglas:

Razglas c. kr. namestništva za Primorje z dne 4. februarja 1915, št. P. M. 32, s katerim se sporazumno s c. kr. vojaškim poveljništvom v Gradcu narekuje načrt o izvršitvi pregleda črnovojnih zavezancev, rojenih v letih 1891., 1895. in 1896.

1. Za črnovojne zavezance, rojene v letih 1891. in 1895: Mesta Trst in okolice v Trstu dne 13., 14., 15., 16., 17., 18. in 19. februarja 1915.

Mesta Gorica in političnega okraja Gorica z okolico v Gorici dne 16., 17., 18., 19. in 20. februarja 1915, političnega okraja Gradiška v Gradiški dne 13. in 14. februarja 1915, političnega okraja Tržič v Tržiču dne 10. in 11. februarja 1915, političnega okraja Sežana v Sežani dne 10. in 11. februarja 1915, političnega okraja Tolmin v Tolminu dne 22. in 23. februarja 1915.

2. Za črnovojne zavezance, rojene v letu 1896: Mesta Trst in okolice v Trstu dne 26., 27., 28. februarja in 1. in 2. marca 1915.

Mesta Gorica in političnega okraja Gorica in okolica v Gorici dne 14., 15., 16. in 17. marca 1915, političnega okraja Gradiška v Gradiški dne 12. marca 1915, političnega okraja Tržič v Tržiču dne 4. in 5. marca 1915, političnega okraja Sežana v Sežani dne 10. marca 1915, političnega okraja Tolmin v Tolminu dne 19. in 20. marca 1915.

Novice.

Slovenski postni govori pri sv. Ignaciju. Slovenske postne pridige pri sv. Ignaciju v Gorici bodo ob petkih ob 7. uri zvečer. Govoril bo P. Janéz Reberc iz reda kapucinov. — Uljudno vabimo goriške Slovence, da se teh pridig udeležujejo v najboljnejšem številu!

Tridnevnic na Gradu pri Mirnu. Častiti gospodje misijonarji na Gradu, priredé, v spomin sv. misijona, ki se je lansko leto obhajal v Cerkvi Zalostne Matere Božje na Gradu, tridnevnic, ki se prične dne 14. februarja zjutraj, ob 6. uri, ki potem traja 15. in 16. februarja, s sklepom in skupnim sv. obhajilom na pepelnico, 17. februarja. Dnevni red je sledeči: V nedeljo 14. februarja je prva v. maša ob 5. in en četrt, ob 6. uri uvodna pridiga potem druga sv. maša, tretja sv. maša ob 8. in pol. Ob deseti uri druga pridiga in potem

sv. maša pred izpostavljenim Najsvetejšim. Popoldne ob 3. in pol tretja pridiga, nato sv. blagoslov. V ponedeljek in torek prva sv. maša ob 5. in en četrt. Ob 6. uri prva pridiga nato sv. maša pred izpostavljenim Najsvetejšim. Zadnja sv. maša ob 8. uri. Popoldne je ob peti uri pridiga nato sv. blagoslov. Na pepelnico sredo zjutraj je ob 5. in en četrt prva sv. maša, nato blagoslovljenje pepela, nato kratka pridiga in sv. maša s skupnim sv. obhajilom vseh udeležencev.

Med celo tridnevnic je prilika za prejetje svetih zakramentov. Tridnevnic je namenjena zadostitvi Bož. Srcu za vse žalitve, ki so se mu delale na prejšnje pustne čase in molitvi za našo domovino, za zmago našega orožja in za naše hrabre vojake. — Ogromno število ljudi, ki prihaja vsako nedeljo na Grad, je znamenje, da ljubezen in zaupanje do naše Zalostne M. B. vedno bolj raste.

Na župnijo — dekanijo Tolmin je bil investiran 1. febr. vlč. g. Ivan Rojce, župnik v Mirnu in deželni poslanec. Novi gospod dekan nastopi svoje mesto šele na spomlad. Miren, za katerega je v svoji brezmejni požrtvovalnosti toliko storil, ga bo pogrešal in mu ohrani globoko hvaležnost. Pa tudi ostala bližnja okolica ima vzroka, da se ga bo hvaležno spominjala. Bog ga živi!

Duhovska vest. Č. g. vikar Iv. Terpin, Podsobatinom je stopil v pokoj. Namestu njega je imenovan častiti gosp. Franc Klanjšček, doslej kurat v Lokovcu. Č. g. Klanjšček je bil ob mobilizaciji poklican na bojišče kot vojni kurat. Tam je hudo obolev in se dolgo zdravil v goriški bolnišnici in pozneje doma v Št. Ferjanu. Sedaj je okreval toliko, da lahko nastopi svoje novo mesto. Bog mu povrni ljubelega zdravja v polni meri!

Nevarno je obolev na pljučnici višji državni pravdnik v Gorici g. Andrej Jeglič. Želimo mu, da bi skoraj okreval!

Deželni glavar obolev. Na influenci je obolev dež. glavar dr. Faidutti. Sedaj se mu zdravje že vrača.

Odlikovan rojak. Naš rojak Gustav Ferjančič, provijantni nadporočnik pri gorskem topništvu je bil odlikovan z najvišjo cesarsko pohvalo za svoje junastvo pred sovražnikom.

Prestolonaslednikov novorojenček. — Nadvojvodinja Cita soproga prestolonaslednika Karla Franca Jožefa, je v ponedeljek 8. t. m. povila zdravega krepkega sinčka.

Poroča. Iz Oseka: Poročila se je dne 1. februarja gca. Lizika Remec, sestra g. jurista in slov. pisatelja g. Lojzeta Remec, z g. Cvetkom Faganel, učiteljem v Dol. Tribuši! Prirčne čestitke!

Smrtna kosa. Iz Solkana: V nedeljo 31. jan. je strla smrt mlado življenje deklice, učenke »Solskega doma« Olge Klerikener, ki je bila zvesta novinka solkanske Marijine družbe. Težak udarec za družino, za mater in očeta, ki sta jo gorko ljubila. A izgubila je tudi Marijina družba v njej dobro, pobožno dekle — Marijinega otroka; ki je prosil blagoslova za razcvet družbe. Priredila ji je Mar. družba lep pogreb, na grobu je govoril ginljive besede v slovo rajniki Olg, velč. g. župnik Jakob Rejec.

Ti pa, draga Olga, prosi pri Mariji milosti in pomoči za našo družbo, da bo družba vzorna in popolna, družba upanja, vere, ljubezni in miru, da bodo v njej črpala solkanska dekleta moči in milosti, da ostanejo zdrava, na katerih bo slonela sreča družin, blagoslov in bodočnost solkanske občine.

Umrl je v Vrstojsbi pri Gorici gospod Josip Nemec, posestnik in bivši župan, star 84 let. — V Gorici je umrla gospa Ana Kraus, vdova po mornaričnem nadkomisarju, mati kapitana Josipa Krausa, v visoki starosti 84 let. Pokopali so jo v Sempetru. — Umrl je v Gorici Marko Marega, uslužbenec pri jezuitih v ulici Lombroso.

Dne 7. tega meseca je umrla v Voičemgradu, M. Kante in zapustila 5 malih otrok, kojih najstarejši ima 8 let, najmlajši 1 mesec. Bila je skrbna gospodinja in dobra mati svojih otrok. Podlegla je kot žrtev sedanje vojske, ker se nahaja njen mož od začetka pod orožjem. Koliko enakih slučajev je in še bo v naši širni domovini in koliko solza malih zapuščenih sirot bo potočeni!

Za popoldansko južino ranjenim vojakom. Na poziv slovenske nabiralnice v Gorici se je pričelo zbirati prispevke za stalno južino ranjenecv v goriški bolnišnici. V ta namen so razne dobrosrčne gospe v Gorici že obljubile stalne prispevke v denarju in v blagu. Toda ker je število ranjenih in bolnih vojakov visoko, so dosedanji prispevki še premajhni, vsled česar se obračamo do dobrih src s prošnjo, da pristopijo k tej milosrdni akciji. Darovi naj se blagohotno pošiljajo na »Nabiralni-

eo darov za slovenski del dežele« v Gorici, Gosposka ulica 6, II.

Proti carinski skupnosti. V Pragi so se sešli zastopniki nemškega, avstrijskega in ogrskega kmetijskega stanu ter se posvetovali o carinsko-političnih vprašanjih, ki so sedaj na dnevnem redu ali pa postanejo v najbližji bodočnosti pereča. Od nemške strani se je poudarjalo, da mora biti bodoče glavno vprašanje, kako preskrbeti prebivalstvo z živili, ne pa kako kolikor mogoče izvažati.

Odvetnik — ponesrečil. Pret. teden se je na motorju vozil iz Kanala v Gorico odvetnik dr. Irgolič. Blizu Solkana se je ponesrečil in z motorjem padel več metrov globoko pod cesto. Zlomil si je 3 rebra. K sreči je nesrečo nekdo videl in rešil ponesrečenca, ki bi bil sicer morda zmrznil. Dr. Irgolič se zdravi doma.

Hiša smrti. Iz Vitovlj: Borjačeva hiša v Užičah — hiša smrti. Zadnja leta se je prav pridno oglašala smrt v tej hiši. Najprvo je umrl sin Vincenc, nadarjen mladenič kot šestošolec in sicer na neizprosni boleznini jetiki. Za njim je pobrala ista bolezen najprej mater, potem sina gospodarja in nato še nevesto. Pretekli pondeljek dne 25. jan. pa smo pokopali očeta gospodarja Franca Remec v starosti 65 let, dobrega in občespoštovanega moža, ki je bil več let obč. starašina in cerkveni ključar. Sredi tedna je tožil radi boleznini v ušesih — v nedeljo pa je že ležal na paroh. Dne 1. febr. smo obhajali osminno po pokojniku. Ko se vrnejo po opravičilo domov, najdejo pa 78 letnega starega strica Franca mrtvega. Od nekdanj 14 glav broječe družine, ostane jih v hiši pet in morebiti še katerega od teh pobere vojska. Bog tolaži in krepčaj težko udarjeno ugledno družino!

Pogrešan vojak. Podpisana vlijudno prosi vsakega, kdor bi kaj vedel o njenem soprogu gosp. Sebastjanu Besednjaku iz Orehovlj, pešec pri 97. pešp. 12. stotnija, Feldpost št. 73, ki ji od dne 24. avgusta l. 1914 nič več ni pisal, naj takoj sporoči to njej sami na ta le naslov: Gosp. Avgustina Besednjak roj. Gorjan, Orehovlje, pošta Bilje.

Pogrešamo od 13. nov. g. Rada Leonarda od II. Marschbat. II. Komp. 27. dom. pešp., ki je 30. sept. odšel iz Tolmina v Galicijo. Ako kdo kaj ve, naj to blagovoli sporočiti na tvrdko Pinter & Leonard, železnina v Gorici.

Pogreša se od 15. septembra Jožef Sluban, desetnik 97. pešpolka, 10. kom. V 41 izkazu je bil med ranjenci, potem se ne ve nič več o njem. Če bi kdo kaj vedel o njem, se prosí, da naznani njegovemu očetju Antonu Slubanu iz Krtinovca, pošta Sežana Štjak.

Iz ruskega vjetništva se je oglašil po treh mesecih Mihael Podberšček iz Deskelj, ki je služil pri 97. pešpolku. Nahaja se v mestu Obojumu, gubernije Kurek. Svoji ženi piše, da dosedaj se mu ne godi slabo in upa, da tudi za naprej ne bo huduga. K koncu pa pravi: Nikar ne žaluj, jaz bom že prišel nazaj. Ta ujetnik pa ima še štiri brate vojake. Dva sta na bojišču v Galiciji — še oba zdrava —, eden se še vežba v Ljubljani, zadnji pa še ni vpoklican, ker je v službi pri državni železnici.

Ranjeni in bolni vojaki v Gorici. Dostli so: Josip Svetič, Štefan Vojda, Josip Riegler, Josip Toroš, vsi od 27. pešpolka; Ivan Koralka, zrakoplovec, Josip Maraz, 27. pešpolk; Emirih Strajbl, 7. pešpolk; Alojzij Keberl 3. pešpolk; Fran Kovačič 26. pešpolk.

Tatvine darov vojakom. Policija je prišla na sled, da so nekatere osebe kradle darove, ki so jih svoji pošiljali vojakom na bojišče. V Beljaku so aretirali najprvo ženi dveh ognjičarjev, ki sta imele pri sebi celo množino ukradenih predmetov, zimске spodnje obleke, pletenin in tudi raznih dragocenosti. Zaprlj so oba moža teh žensk in še enega podčastnika. Zaprti so ognjičarji: Thaller, Plöbšt in Pisk. Dne 5. t. m. so pa v beljaški bolnišnici aretirali še ognjičarja Ceplaka 3. gorskega artilerijskega polka in ga z eskorto odpeljali k vojnemu sodišču na Ogrskem. Istodobno se je v Ceplakovem stanovanju in pri njegovih sorodnikih izvedla hišna preiskava ter se je našlo pri Ceplakovih 2000 K v denarju in hranilna knjižica, glaseča se na enako visok znesek, kasneje pa v nekem kovčegu še 3000 K. Sodi se, da je Ceplak ta denar prigoljufal pri nakupovanju živine in mesa za vojaštvo na bojnem polju ter nekaž denarja poslal ženi po pošti, ostalo pa prinesel sam, ko se je bolan vrnil z bojišča v beljaško bolnišnico.

Marijin dom v Trstu. Dne 14. in 16. t. m. priredimo na našem odru, času primerno zgodovinsko igro s petjem v štirih de-

janjih: Junaške Blejke. Začetek ob 5. uri pop.

Hotel »Südbahn« — ni prodan. Poročali smo, da je bivši hotel »Südbahn« kupil neki Hrvat z Reke. V listih se je navedla tudi že kupna cena. Kakor pa smo izvedeli, se je baje kupčija razdrila že pret. teden.

»Soča« — ustavljena. Politična oblast je ustavila nadaljnje izdajanje lista »Soča«. Posebna družba bo izdajala odslej »Primorca«.

Koze v Avstriji. Zdravstveni odsek notranjega ministerstva poroča: Od 31. januarja do 6. februarja letos je bilo na Dunaju prijavljenih 97 obolenj na kozah, od teh odpadejo 4 slučajji na vojaške osebe. Vsega je bilo na Dunaju od začetka vojne 617 obolenj na kozah, med temi 118 smrtnih slučajev. Razen tega je bilo v avstrijskem državnem ozemlju od 31. januarja do 6. februarja naznanjenih 95 slučajev osepic, in sicer 3 v Knittelfeldu, 1 v Pausendorfu-Spielberg (okraj Judenburg), 1 v Eisenerzu.

Pegasti legar v Avstriji. Uradno poročajo: Od 31. januarja do 6. februarja je obolelo v Avstriji na pegasten legarju 423 oseb.

Cene govejega mesa v Gorici so naslednje: sprednji deli po 2 K, zadnji po 2.40 K.

Prešiči na dunajskem trgu. Dne 5. t. m. so na dunajski trg pripeljali 12.000 prešičev, kar pa ne zadošča, ker jih potrebujejo 15.000. Lani isti čas je bilo prignanih tedensko 17.000 do 19.000 prešičev. Cena prašičem mastnjakom je poskočila v dveh mesecih od 1 K 60 vin. na 2 K 42 vin., mesnim prašičem od 1 K 60 vin. na 2 K 20 v.

Žitna letina v naši državi v l. 1914. Skupna vrednost letine 1914 je približno za eno milijardo višja od prejšnjega leta. Na posamezne žitne vrste se cena razdeli v milijonih kron; pšenica 1350 (proti 1913. + 150), rž 850 (+ 130), ječmen 600 (+ 90), oves 700 (+ 50), kuzuza 950 (+ 200), krompir pa 1350 (+ 450), sladkorna pesa 1000 (— 100). Cela letina je tedaj vredna 6800 milijonov kron. V primeri s predlanskim letom je zadnja letina višja za 1090 milijonov kron. Sladkorna pesa je za 100 milijonov kron nižja. Avstrijska polovica je pridelala pšenice in rži 43.10 milijonov meterskih stotov, Ogrska pa 52.35 milijonov meterskih stotov. Avstrija rabi za svoj konzum letno 55 milijonov meterskih stotov. Ogrska nam pošlje navadno na leto 15 milijonov meterskih stotov. Letos nam jih še ni dala. Zato je upravičena želja naših poslancev, da po vzoru Italije vojaška uprava na Ogrskem rekvirira žito tudi za avstrijsko civilno prebivalstvo.

Občnji zbor čebelarke podružnice pri Sv. Luciji se bo vršil dne 14. t. m. ob 1h popoldne v šol. poslopju pri Sv. Luciji z običajnim dnevnim redom. K obilni vdeležbi vlijudno vabi odbor.

Delavska ponudba. Stavbno podjetje Janesch e Schnell v Völlersdorfu pri Dunajskem Novem Mestu je priobčilo deželni delavski posredovalnici v Gorici, da potrebuje kakih 50—80 zidarjev podajačev in 10—15 zidarjev. Plača za podajače (dobri) 40 v, plača za zidarje 63 v, plača za tesarje 70 v za uro. Razun tega je preskrbljeno za brezplačno spavalništvo v lesenih barakah, kjer so delavcem na razpolago slavnice, odeje in kuhinja s kuharico za 50 oseb. Delavci se morajo obvezati, da bodo delali od 7 ure zjutraj do 8. zvečer in če treba tudi še nadaljne 3 ure, ki se plačujejo s 33 odstotnim povškom od ure odnosno se plačajo 4 ure za tri ure dela. Delavci morajo biti zdravi, krepki odrasli, dostojnega vedenja in pridni. Nadaljna pojasnila se dobivajo pri »deželni delavski posredovalnici« v Gorici, stolni trg št. 8.

Iz pisem naših junakov.

Junaški Tolminec.

Jakob Kuk iz Volčanskih Rutov, ki je bil ranjen na severnem bojišču, je pisal domov svojemu prijatelju zanimivo pismo, v katerem slika svoje doživljanje. Dne 26. avgusta opoldne smo trčili skupaj s sovražnikom, ki nas je pričakoval 18 dni, dobro zakopan. Do sedme ure zvečer smo naredili trikrat bajonetni napad, a smo bili vselej potišnjeni nazaj, ker Rusov je bilo kakor v mravljišču. Izgube so bile na obeh straneh velike, Rusov je bilo več mrtvih kot naših, ker so bili bolj gosti. Nekoč nas je napadlo okrog 300 Rusov, nas pa je bilo le 10. Vendar nam niso mogli do živega, postrelili smo jih nad polovico. Nekoč smo bili zakopani v gozdu. Tam so krogle tako na gosto letele kakor čebele kadar rojijo, pa vseeno smo sovražnika premagali in šli naprej. Pozneje

pa so dobili Rusi premoč in morali smo nazaj, ker ogenj iz ruskih topov je bil strašen. Umikali smo se več tednov. Menažo je bilo silno težko dobiti, navadno smo jo dobivali po noči. Jaz sem za naše častnike vseeno dobival jedila, seveda za zelo drag denar. Mleko je bilo po 80 v liter. Častniki so me bili veseli, ker sem imel tako korajžo; drugi niso hodili iskat, ker so se bali. Pri Dukli so bile velike bitke, ki so trajale 10 dni. Ruski topovi so nam zadajali izgube, pa tudi mi smo dosti Rusov postrelili. Podpolkovnik je dal naši stotniji povelje zažgati neko vas, ki je služila Rusom za opiralništvo. Ker pa se ni upal nihče to povelje izvršiti, sem jaz vzel puško in se odpravil na pot. Zvečer po peti uri se mi je posrečilo zažgati vas, v kateri so imeli Rusi mnogo municije in srečno priti nazaj k stotniji, čeravno so streljali Rusi na me iz daljave 300 korakov. Podpolkovnik me je pohvalil in rekel, da zaslužim medaljo in je vso stvar naznanil armadnemu poveljstvu. Pozneje mi je naš poročnik povedal, da bom dobil medaljo I. razreda, od katere bom dobival vsaki mesec 15 K, če ostanem pri življenju. Ranjen sem bil na rami od šrapnela in sedaj sem v bolnišnici. Pred 10 tedni sem videl Janeza Strgarskega, s katerim smo bili večkrat skupaj. On je bil vedno korajžen, jaz pa še bolj. Lazar je bil takrat tudi še zdrav in ravnotako Lovšinov s Kozaršč. Vsi trije so pri 8. lovsk. bataljonu.

Kako je ušel naš Bric iz ruskih rok.

Franc Pintar iz Brestja pri Kojskem je zaupač v pomoč Božjo in Marijino odšel z mnogimi drugimi korajžno na boj v Galicijo. V pismu nam opišuje, kako se je bil v številnih bojih in kako je ostal dolgo časa zdrav, kljub pogostemu življenju ruskih svinčenk mimo njegovih ušes. »Nekoč — pravi — smo prišli v nek gozd in začeli silno streljati na Ruse. Kljub našemu ognju skozi celo noč se pa sovražnik ni umaknil iz svojih pozicij, ker je bil številno veliko močnejši od nas. Drugi dan pa nam je prišla na pomoč naša težka artilerija, ki je v silni naglici napravila veliko linijo in začela strahovito streljati. Rusi so bili v zakopih, pa naše granate so tako orale po njih, da so jih kar zasuvale in da je hitro odnesel pete, kdor je le mogel. Pa marsikateri je obležal, ker ni bil dovolj hiter. Mi smo pa udarili korajžno za njimi in jih gonili do večera pred seboj. Pa ravno tisti večer so Rusi obkolili naš oddelek, bilo nas je dvajset po številu. Ukažejo nam večeli puške proč. Ker pa jaz tega nisem hotel storiti, skočil en Rus proti meni in me hoče zabit. Jaz se hitro osuknem in ga sunem z bajonetom, da se je zgrudil mrtev na tla. Med tem je postal ruski krog okrog nas še tesnejši in vsak odpor bi bil brezuspešen. Rusi so nam začeli jemati konserve. Jaz pa sem rekel svojemu tovarišu Jožefu Reja iz Kožbane, da snejmo raje mi meso kot pa da nam je Rusi pojedjo. Hitro odpreva vsak svojo škatlo in začneva jesti spričo Rusov. Kadar so pobrali konserve, so nam začeli pobirati denar. Meni so vzeli 22 kron. V meni se je vzbudila silna žalost, da moram biti ujetnik in sklenil sem, da raje umrem kot se pustim gnati v Rusijo. K sreči je bil v bližini jarek. Hitro pošepnem svojemu tovarišu, da skočiva noter in ubeživa. Sklep je bil izvršen. Grozno pa je bilo, ko sva po trebuhu plazila po jarku. Srečo sva imela, da je bila noč. Ravno opolnoči sva prispela nazaj k svojemu polku in povedala, kaj sva doživela. Odpravimo se z veliko močjo na oni kraj, kjer smo bili obkoljeni; Ruse napademo, jih zaženemo v beg in jim odvzamemo še ostale ujetnike. Rusom ni ostalo drugega kot denar, pa še ta jim ni posebno teknil, ker so naše krogle dobro zadevale njih glave in hrbte. Prebil sem po tem dogodku še več časa v boju, dokler se je krogla spomnila tudi mene in mi prevrtila kost v komolcu, nakar sem bil prepeljan v Ljubljano v bolnišnico.

Goriški Orel pozdravlja iz Bosne.

Iz Bosne nam je pisal član goriškega Orla Angelj Forčič, doma iz Svetega pri Komnu. Služi pri 23. domobr. pešpolku. Piše nam: »Lepa vam hvala za poslanje mi »Novi Čas«! Oh, kako težko ga pričakujem, da me kaj potolaži! Kjer sedaj bivamo, je dosti snega, mraza pa ni hudoga. Posebno čudna se človeku zdi noša tukajšnjih prebivalcev in Mohamedancev! Sedaj nas pustijo tudi v turško mošejo. Mohamedanci zelo gorečo molijo. Mošeje so brez oltarjev. Kjer je v naših cerkvah oltar, imajo Turki koran (turško sv. pismo) in sliko svetega mesta Meke. Njihove cerkve so tukaj zelo lepe. Zjutraj, opoldne in zvečer se oglasi iz stolpa klicar in s klicanjem pozivlja turške vernike k molitvi. Koliko časa bomo še v Bosni, ne vem. Upam, da se bomo še videli. Po-

zdrav vsem tovarišem in bratom Orlom! (Tudi od nas naj sprejme vrli mladenič najlepše pozdrave! Bog ga obvaruj! Uredništvo.)

Bojujemo se ko levi.

S severnega bojišča je pisal svojemu bratu Just Rijavec iz Črnič: »Nahajam se v silno goratih krajih. Visoke gore pokriva 2 metra debel sneg in mraz je, da je groza. Živil imamo na razpolago; vina, ruma in drugih stvari imamo dovolj. Seveda mora človek tudi trpeti, toda jaz vse rad pretrpim, samo da bi se še videli zdravi in veseli. Mi smo navdušeni, bojujemo se kakor levi in upam, da se v kratkem času vrnemo z zmago domov, če nas Bog obvaruje. I zabojček sem prejel, drugi se je najbrže zgubil, mogoče ga pa še dobim. Sedaj mi ni treba ničesar pošiljati, če bom kaj potreboval, bom že pisal.«

Vojska — In uši.

Med najhujše nadloge te strašne vojske spada po soglasni tožbi moštva in častnikov telesni mrčes, pred vsem pa uš v glavi in še bolj v obleki. Ne samo kot nadloga, ampak tudi kot resna zdravstvena nevarnost je uš, žal predmet mnogih skrbi vojaštva in domačega prebivalstva. Zakaj? Dognano je, da se prenaša ravno po mrčesu in posebno po ušeh najnevarnejša kuga sedanje vojske, namreč **pegasti ali kožni legar**. Kako se jih torej ubranimo in kako jih zatiramo? Za uši v laseh pomaga kratko striženje, mazanje s petrolejem ali močnim vinskim kisom. Zoper uši, ki se drže v obleki, se rabijo razna mazila. Najcenejše in gotovo uspešno sredstvo je **naftalin**, ki se ga dobi mnogo za malo denarja v vsaki mirodilnici. Naftalin se rabi kot mazilo in sicer se zmeša 5 do 10 delov na 95 oziroma 90 delov vazeline. Še boljši način je ta, da si kakih 5 do 10 dekagramov naftaline zašijemo v gosto vrečico in jo nosimo visoko na hrbtu obešeno. Pri nošnji se naftalin v vrečici mrvi in v drobnih praških pada po vsem truplu navzdol. To sredstvo se je zelo dobro obneslo, zato je toplo priporočano kot dar vsem našim vojakom.

Po svetu.

Papežev predlog, da bi se izmenjali za boj nesposobni vjetniki, najbrže ne bo imel uspeha, ker se Nemčija in Francoska bojita, da bi vjetniki doma izdali, kar so videli v sovražnikovi deželi.

23 dni živel pod razvalinami. Iz Avvezana poročajo, da so v nedeljo 7. t. m. odkopali vojaki v Paternu 33 letnega moža, z imenom Cajolo. Pod razvalinami stebra, ki so se strmle nad njim, je od dneva potresa, torej od 15. januarja, živel, hraneč se le z vodo. Ko so ga odkopali je bil mož že precej pri močeh in je sam, brez tuje pomoči, zapustil avtomobil v katerem so ga prepeljali v Avezan.

Gluhonemi je izpregovoril. Na srbskem bojišču se je blizu nekega vojaka razletela granata. To mu je tako živce pretreslo, da ni več slišal in govoril. Prišel je v bolnišnico na Dunaju. Tu se mu je neko čed sanjalo, da je pred njim eksplodirala granata. Silno se je prestrašil skočil kvišku in zavpil. Od tistega časa je (čež štiri mesece) zopet slišal in govoril. Novi strah mu je poživil otrpnjene živce in ga ozdravil.

Dve kili kruha za vsaka usta na teden. Iz Berlina poročajo: Državni razdeljevalni urad je za čas, dokler se ne sestavi prvi razdelilni načrt, sklenil, da ima vsaka občinska zveza na Nemškem skrbeti za to, da do preskrbe opravičeno prebivalstvo v posameznih okrajih ne porabi več moke nego povprečno 225 gramov na vsako glavo. K temu se pripominja, da odgovarja ta količina moke, ako se prišteje še predpisani krompirjev dodatek, okroglo 2 kg kruha na teden.

Iskre.

Brezverec spoznal Boga.

Sloveči francoski pisatelj Lavredan, ki je dosedaj v svojih delih odkrito kazal svoje brezverstvo, je v francoskem časopisu objavil pretresljivo veroizpoved vsemogočnemu Bogu, kjer pravi:

»Zasmehoval sem vero in si domišljjal, da sem — pameten. Tedaj pa nisem bil več vesel svojega smeha, kajti videl sem svojo domovino krvaveti in plakati. Stal sem ob cesti in videl vojake. Tako veselo so odhajali v smrt! Vprašal sem: »Kako, da ste tako mirni?« In pričeli so moliti: »Verujem v Boga očeta.«

Štel sem žrtve, ki jih doprinaša naše ljudstvo in sem videl, kako jih ljudje moleč radovoljno prestajajo. Tedaj sem spoznal, da je nekaž nad vse tolažilnega poznati domovino, večno domovino, ki se lesketa v čisti ljubezni, medtem ko zemel-

ska gori od sovraštva. Toda to spoznanje je modrost, modrost otrok. In jaz nisem več otrok. To je, kar me dela ubogega, in to moje uboštvo me pretresa. Obupati mora narod, ki občuti bridkost Francije, obupati, ako ne veruje, da bo zemljiska bridkost, le radost v večnosti. Kdo more, kjer se vse pogreza, še upati, ako nima vere? Ni li brez vere vsakdanje delo le muka, vsa dobrota le nesmisel? Jaz stojim ob krvavih tokih svoje domovine (Francije) gledam potoke solza — in obupujem. A ona stara ženica iz Bretanje, katere sinovi so izkrevneli na bojišču, in katere oče so oslepele od neprestanega joka, moli pred podobo žalostne Matere Božje svojo »Zdravo Marijo« in se smehlja, smehlja udano. Kako nizek, kako majhen sem v primeri s to ženico! Kako globoke, kako pekoče so rane naroda, v katerih ne kanje kot hladeč balzam le kaplja krvi Onega Čudapolnega, ah ne smem ga imenovati, kajti on je bil tako neskončno dober, jaz pa tako hudoben. Kaj bi bilo iz Francije, ko ne bi njeni otroci verovali, njene žene ne molile. Topničarstvo zaupanja božjega boje zmagalo v tej vojski... In bo potem prihodnost boljša? — Z Božjo pomočjo, le z Božjo pomočjo!

Ah, cel narod mrtvecev krije polje. Kako težko je, na tem ljudskem pokopališču še ostati brezbožnež. Jaz tega ne morem. Varal sem sebe in vas, ki ste čitali moje knjige, peli moje pesmi. (Misli namreč svoje spise in pesmi, ki jih je pisal v brezbožnem, veri sovražnem duhu. Op. ur.) Bila je vse to le nesmiselna blodnja, bile so le zmedene sanje. Jaz vidim že smrt, a ključem življenje. Roke, ki grabijo po orožju, prinašajo smrt; a k molitvi sklenjene roke prinašajo življenje. Domovina, domovina, vrni se zopet k veri! Kajti od Boga zapučen se pravi zgubljen biti. Ne vem, če bom jutri še živel A povedati moram svojim prijateljem: Lavredan si ne upa umreti kot brezbožnež. Ne bojim se pekla, toda tlači me misel: pravi Bog je, in ti se ne meniš zanj. Vriskaj veselja moja duša, da sem doživel dan, ko morem reči: Jaz verujem, verujem v Boga! Te besede so jutranja pesem človeštva. Kdor je ne pozna, za tega bo večna noč!

Značilno je, da so tudi, vsemu kar je katoliškega najbolj nasprotni francoski listi, to veropriiznanje prejšnjega brezbožneža popolnoma brez zabavljanja ali tolmačenja, objavili.

Angleški kardinal Bourne pri angleških vojaki.

Listi poročajo, da se je westminster-ski kardinal Bourne na vojni ladji podal k angleškim četam v Franciji. Iz Saint-Omarja se je odpeljal v avtomobilu obiskat vojake v strelske järke in v bolnišnice. V Saint-Omarju je kardinal pod milim nebom bral sveto mašo in nagovoril vojake. Slavil je angleški narod in belgijskega kardinala Merciera in končno priporočil vojakom, naj 7. februarja po naročilu sv. očeta molijo za mir, za trajni mir, ki bo zapečatil zmago njihove stvari. Kardinalov govor so takoj ponatisnili v vojni tiskarni in ga razdelili med vojake. Tudi protestantje so se razveselili kardinalovega govora in se mu zahvalili.

Plemenito mišljenje. Iz lista Korrespondenzblatt št. 2. 1. 1915. posnamemo: Dne 20. julija 1914. je blagoslovil škof dr. Waitz iz Feldkircha novi samostan č. sester benediktink v Hallu na Tirolskem. Ta samostan s prekrasno cerkvijo je ustanovil rajni prestolonaslednik Franc Ferdinand z lastnimi stroški. Benediktinke Hallskega samostana pa so dolžne glasom ustanovne listine vzdrževati Vedno češčenje Presv. Rešnjega Telesa v dušni prid vseh osebnih in političnih sovražnikov rajnega prestolonaslednika in njegove soproge. Ko to beremo se nam zdi kakor bi slišali glas iz davnih časov Sv. Štefana, prvega mučenca.

Iz naše organizacije.

Osek. Slov. kat. izobr. društvo v Oseku bo imelo dne 14. febr. pop. po molitvi svoj občni zbor. Udje so povabljeni, da se ga udeleže v obilnem številu.

Boljunc. Hranilnica in posojilnica v Boljuncu, reg. zad. z neom. zav. naznanja tem potom svojim udom, da bode imela svoj redni občni zbor v nedeljo 21. februarja t. l. ob 3. uri popoldne v prostorih, kjer je Hranilnica in posojilnica. — Načelstvo.

Tomajske šolske sestre za vojake na bojišču.

Svetovna vojska dokazuje, da celo gorje, kakor vlada sedaj, prinaša srečo. Vsa srca so se odprla v prid bednemu človeštvu, vse hiti deliti z ubogimi kruh in obleko. Najbornejša kočja noče zaostati s prispevki za hrabre borilce. Tako so kovi v začetku zime nabrale Tomajske šolske sestre po Tomaju in bližnjih vaseh blizu

150 K, nakupile volne, ter s svojimi učenkami napolnile nogavic, dokolenic, čepic, rokavic in druge drobnjave potrebne vojakom v sneženih zakopih. Vse to so razdelile med fante in može vojake domače občine in iz bližnjih vasi. A prosilci se še oglašajo, ker vedno nova krdela kličejo pod orožje. Ali naj se ti reveži odslove? Blago srce vrle sestre predstojnice ne more odbiti nikoga. Kaj stori? Po vzgledu svojega ustanovnika sv. Frančiška dela in deli ravnajoč se po besedah: »Dajte in se vam bo dala.« Vinarji, katere sebi pritruga so nov vir za nadaljne darove, s katerimi osrečuje vedno nove prosilce. Tako je bilo mogoče obdarovati do sedaj 108 vojakov z različnimi pleteninami. Nekateri so dobili vse, kar so želeli, drugi manj, a vsak toliko, da je bil zadovoljen.

Do sedaj so sestre razdelile 54 parov nogavic, 25 parov dokolenic, 46 parov ovitkov za noge, 28 parov rokavic, 47 parov zapestnic, 20 čepic, 96 šalov (šerp), 32 trebušnih pasov in 7 maj. V delu je še nekaj dokolenic, nogavic, čepic in zapestnic. Gotovih je 165 parov papirnatih podplato, 100 parov pa ravno izdelujejo otroci. Poslednje se odpošlje v Gorico.

Ljudska lahkomišljenost in vojska.

Zanimivo pismo je pisal domov v Ljubljano vojni kurat Cegnar. Tam pravi med drugim:

»Duševno sem čisto otopen; če bi še brevirja ne imel, ne bi imel nobene dušne hrane. Moralka je v vojski pokrita z belim papirjem, da se ne vidi, kaj je v njej. Venera (nečistost) ima precejšen delež v vojski. Vojaki v bojni črti umirajo, doma molijo in jokajo, taki, ki so kakih 20 km za bojno črto lepo na varnem, pa na vse to ne mislijo. Pa niso vsi taki. Slovenci se, kolikor je meni znano, izvečine dobro drže.«

Zato je prav ožigosal na Svečnico na vojni pobožnosti ljubljanskih Mar. Družb cerkveni govornik lahkomišljenost v sedanjih dneh. Tam je dejal, kakor beremo v »Slovencu«:

»Pobožne duše s čudovito vstrajnostjo molijo v večernih urah po cerkvah ves čas, odkar se je začela vojska, do danes — toda tisti, ki prej niso zakramentov prejemali, jih tudi zdaj ne; in tistih, ki prej niso hodili v cerkev, tudi zdaj ni videti, razen kakega posameznika, ki ima svojca v vojski. In sicer? Nad draginjo pač ljudje tožijo, to je pa tudi vse; da bi si pa zaradi tega hoteli kaj pritrpati, tega ni videti. Naj stradajo vojaki, ki morajo — nam ni treba! Željapo veseljaštvo ljudi tudi v tem resnem času ni zapustila. Sicer letošnji predpust nimamo onih brezkončnih plesov, plesnih venčkov, predpustnih zabav in maškarad. Ampak to je deloma le zasluga policije, ki takih reči ne dovoli.

Neumna nečimernost se ni vsled vojske in nastale bede prav nič umaknila. Kakor bi praznovali po celi domovini najveselejši praznik se gibljejo in razkazujejo v svoji smešni samodopadljivosti nečimerne figure po cestah — vsem v dokaz, da nimajo prav nič smisla in čuta za bedo, žalost, kri in smrt milijonov... Priča, da je naša moderna kultura samo vnanja politura, da je na zunaj sicer bliščeča, znotraj pa strašno puhla!... Pred par leti, ko je bila vojska na Balkanu, so poročali časniki, da v Belgradu ni videti po cestah nobene razkošnosti, vse dame da se zaradi splošne narodne žalosti nosijo zelo preprosto. Ne bom hvalil Srbov; toda če je to res, potem so vsaj v tej točki pokazale Belgrajke veliko manire več, kakor pa zapadna Evropa. Po vsem svetu, pri omikancih in neomikancih, je navada, da se z veselimi veselimo, z žalostnim pa žalujemo, toda tega najpriprostejšega takta moderno-kulturni svet ne pozna. Naj milijoni trpe in umirajo — da je le meni dobro!... — Tudi nečistost v času vojske ni nič odnehala. Nasprotno! Iz pisma g. Cegnarja izvem, da Venera — čudna boginja, čudna svetnica! — uganja svoje neumnosti, svoje orgije nedaleč zadaj za bojno črto... Strahovito! Smrti v obraz gledati — in se ne strahiti Boga izzivati! — Tudi sovražnost se v času vojske ni nič poglela.

Človek bi pričakoval, da zdaj, ko je tam zunaj vojska, bo vsaj med nami mir. Kaj še!

Usmrtilcev sarajevskih zarotnikov.

Znano je, da so bili veleizdajalci Čubrilovič, Jovanovič in Danilo Ilič vsled njihove zarote, da usmrtili pokojnega prestolonaslednika, pred sodnijo obsojeni na smrt. Ta obsodba se je v začetku tega meseca izvršila. O tem se poroča; 3. februarja ob 9. uri popoldne je prišla v celico obsojencev sodna komisija, ki je prečitala obsojencem, pri katerih so se nahajali popje, smrtno obsodbo in kratko utemeljitev. Obvestili so jih, da je cesar pomiloštil na smrt obsojena veleizdajalca Miloviča in Keroviča in da se je izpremenila smrtna kazen Miloviču v dosmrtno, Keroviču pa v 20letno težko ječo. Obsojenci so nato, spremljani po vojaki, nastopili pot k vislicam, ki jih je v čveterokotu strazilo vojaštvo. Pripravljena so bila tri vešala. Prvega prevzame rabelj Seiffert in pomočniki Čubrinoviča, ki je, kakor znano, svoj čas mirno poslušal razsodbo. Tudi zdaj je miren. Ko gre na zadnji poti mimo popa, poklene, trikrat pobožno poljubi križ in reče popu: »Pozdravite mojo ženo in ji povejte, da sem v tem trenutku mislil nanjo.« Krepko je korakal nato k vešalom in si je sam z največjo mirnostjo odstranil ovratnico in ovratnik. Zvezali so mu nato roke, nekaj je hotel še reči, a bobnar je zabobnal. V tem trenutku mu je že tudi položil rabelj zanjko okoli vratu; čez nekaj minut je že javil zdravnik, da je nastopila smrt. Na vrsto pride zdaj Jovanovič. Trese se mu telo, na obrazu se mu bere; da se boji smrti. Spremljajo ga k vešalom; pod vešali se nekoliko ojunači, hoče nekaj reči, a bobnar zaduži z bobnanjem, kar je hotel reči. Tudi njega je rabelj v najkrajšem času usmrtil. Zadnji je bil obešen Danilo Ilič, ki je apatično vse prenesel. Ko se je sestavil še zapisnik o obešanju, se je končalo zadnje dejanje sarajevske žaloigre, ki je trajalo komaj 20 minut.

Darovi.

Za naše vojake.

Slovenski nabiralnici v Gosposki ulici 6 so došli še naslednji darovi:

V denarju:

1% plače učiteljski zbor moškega učiteljskega v Gorici K 43.01 v; Fr. Cedro, zbrale učenke VIII. r. v Sovodnjah K 8; Auguštin Miljavec K 1; Hranilnica in posojilnica Ajdovščina K 50. Iz nabiralnika K 5; Štefan pl. Posarelli, župnik Otlica K 6; skupaj došlo K 8531.44 v.

V blagu:

Rihenberk šol. vodstvo poslalo zopet 17 paketov á 100 pap. podplato.
Temnica: šol. vodstvo 9 paketov á 50 pap. podplato.
Marica Ferlan, Gorica 50 parov pap. podplato.
Št. Peter: 15 p. spod. hlač, 19 p. zapest, 11 parov nogavic, 9 p. gamaš.
Novaki otroci nabrali 4 brisače, obveze, 9 rjuh, cufanje.
Po Valentinčič Tereziji šolsko vodstvo **Skrilje:** 3 p. rokavic.
Šolsko vodstvo Podgora: 180 parov pap. podplato.
Gdč. Emica Fon 3 srajce.
Rihenberk: učenke izdelale zopet 1034 par. pop. podplato.
G. Ferlan: 7 blazinic, 100 p. podpl.

Ga Dekleva Gorica, 12 prtičev, 10 blazin, 2 rjuhe, 1 prst, 6 brisač.

Ga Rutar Er. 2 čepice 1 srajco, Pavla Jenko iz Livka 13 kož.

Iz Povirja zopet 50 parov papir. podplato.

ŠIRITE „NOVI ČAS!“

ZAHVALA.

O priliki bridke izgube naše ljube

HČERKE

se zahvaljujemo č. gosp. župniku za krasen nagrobni govor, go. podu kaplanu za vso požrtvovalnost, nadalje se zahvaljujemo slavni Marijini družbi za prekrasen šopek in za obilo spremstvo. Zahvaljujemo se tudi vsemu slavnemu občinstvu, za zadnje spremstvo naši nepozabljeni hčerki. Bog vsem stotero povrni!

V SOLKANU, 6. febr. 1915.

Družina Keriklener.

Ali ste že poravnali naročnino?

MIHAELJ TURK

Gorica — na Kornu št. 6 — Gorica priporoča slavnemu občinstvu svojo **brivnico**. Zagotavlja točno postrežbo. Sprejema naročila za maskiranje po smernih cenah.

Zobozdravniški in zobotehniški atelje

Dr. I. Eržen

GORICA

Jos. Verdi tekališče št. 37 Umetne zobe, zlato zobovje, zlate krone, zlate mostove, zobe na kaučukove plošče, uravnavanje krivo stoječih zob. Plombe vsake vrste.

Ordinira v svojem ateljeju

od 9. ure dop. do 5. ure pop.

Vino motno, zavreto, se popravi kako tudi **odvzame duh** po plesni ali mufi. Vzorec prinesiti ali poslati. Naslov pové upravništvo „Novega Časa“.

Vozni red.

Gorica — Ajdovščina in nazaj.

820	822	odh. GORICA doh.	631	720
830	904	Sv. Peter pri Gorici	622	720
840	920	Volčjadraga	611	708
857	928	doh. Prvačina odh.	600	642
540/730	530	črh. Trst drž. postaja doh.	725	816
910	930	odh. Prvačina doh.	524	621
919	943	Dornberg	520	622
931	952	Batuje	540	613
942	1002	Kamnje	520	599
949	1010	Dobravje	524	592
1000	1012	Sv. Križ-Cesta	512	546
1007	1026	doh. Ajdovščina odh.	510	531

Ljubljanska kreditna banka podružnica v Gorici.

Centrala Ljubljana, pr. družnice: Celje, Celovec, Sarajevo, Split, Trst.

Delniška glavnica K 8.000.000
Rezervni zakladi „1.000.000“

Vloge na knjižice po 4 $\frac{1}{2}$ % v tekočem računu po dogovoru.

Nakup in prodaja vrednostnih papirjev vseh vrst, deviz-valut.
Borzna naročila.
Promese za vsa žrebanja.
Vnovčenje kuponov in izžrebanih vrednostnih papirjev.

Eskont menic.
Stavbeni krediti.
Predujmi vrednostni na papirje.
Srečke na obroke.

Sprejemanje vrednot v varstvo in oskrbovanje
Safes.
Nakazila v inozemstvo.
Kreditna pisma.